

Waarom er met **Sint Maarten** met lichtjes wordt gelopen

Hoe de oude stad **Duinkerke** aan zijn naam is gekomen is bekend genoeg; door het kerkje dat daar eenzaam en alleen in het woeste duin stond natuurlijk. Het kerkje was er al en toen er huizen omheen kwamen kreeg de plaats de naam van **Duinkerke**. Dat spreekt vanzelf en het is dan ook overbekend.

Maar dat hetzelfde kerkje de kerk van **Sint Maarten** was, dat weet niet iedereen. Iedereen in **Duinkerken** en in die buurt weet er van te vertellen.

Sint Maarten zegende er de boeren en de burgers en was er de goede herder.

Maar op een keer was **Sint Maarten** weg. Ja, hij was 's morgens vroeg er op uit gegaan om zieken te troosten. Hij was niet terug gekomen. Het was al laat in de avond en nog was **Sint Maarten** er niet.

Wat was er dan toch met de heilige? Zou hem een ongeluk overkomen zijn?

Och, de mensen om het kleine kerkje in het woeste duin waren erg ongerust . Ze konden hem niet missen.

Hij was hun troost en toeverlaat. En nu was hij weg. Verdwaald misschien? En al de goede mensen van

Duinkerken namen hun lantaarn op en trokken het woeste duin in.

Om Sint Maarten te zoeken. Luid riepen ze, tegen het dreunen van de zee in: "Sint Maarten! Sint Maarten!" En ze zwaaiden met hun lichtjes zodat de heilige hen zou mogen zien.

En na lang zoeken vonden ze eindelijk hun geliefde herder. Hij was inderdaad verdwaald in het ruige duin en doolde nu hulpeloos rond in de donkere barre nacht.

Maar gelukkig werd hij terug gevonden en als herinnering aan die heugelijke gebeurtenis lopen de kinderen in Duinkerke op 11 november 's avonds nog steeds met lichtjes door de straten.